

Ett mirakel att allt fungerar

Människor är så otroligt korkade. Det är egentligen ofattbart att vi är den djurart som dominerar jordklotet. Ta det här med rökning till exempel. Alla vet att man dör en plågsam och för tidig död av tobak, men låter man bli att röka? Nej. Förbjuder myndigheterna tillverkning och försäljning av cigaretterna? Nej. Man fortsätter alldeles frivilligt att riskera tortyrdöden. Eller det här med miljön. Hur länge låter folk vattnet rinna egentligen? Vilka kemikalier dumpas i hav och på land, och hur svårt är det att låta bli att slänga tops i toaletten? p> Eller fortplantning! Hur vanligt är det inte att barn sätts till världen för att överges. Att man genomgår aborter när det finns kondomer. Att man säger att man älskar någon fast man bara ä ute efter ett ligg.

Eller helt andra saker, som att man lägger ner tusentals kronor på kosmetika och inte en enda på att förbättra världen. Att nyheter om Robinson-Rutger anses viktiga för mänskligheten. Att man vill äta akrylamid mer än någonting annat. Att man ställer sig framför dörrarna på tunnelbanan, utan att släppa fram folk som vill av. Att en del människor aldrig kommer i tid, aldrig gör det de ska, aldrig säger det de borde, aldrig orkar, vill, har en tanke på någonting överhuvudtaget. Och att man hellre dör än bryter mot flocken, hur idiotiskt den än betar sig.

Ändå fungerar så mycket. Samhället bryter inte samman. Den politiska makten är folkvald. Tågen går enligt tidtabell, lönen kommer in på kontot och affärerna håller öppet. När jag trycker på strömbrytaren tänds lyset och elementen är varma. Jag fattar inte hur det går till. Det är för mig ett under att civilisationen är möjlig. Ingen jävel är ju normal!

(Inte jag heller för den delen. Jag går hellre på teater än äter mat, och pysslar med ett akvarium som om det vore världens medelpunkt. Hur verklighetstillvänt är det?)

Men på något sätt går det. Mänskligheten utför vidunderliga ting, bygger ofantliga byggnader och infrastrukturer, mäter, väger och kontrollerar sin värld och verklighet, på individnivå och i enorma samarbeten. Hur detta är möjligt är och förblir ett mirakel!

Vi är tydligen inte bara omöjliga att ha att göra med, inte allt igenom omdömeslösa och motspänstiga. Vi är också gudomliga. En nåd att stilla besinna.

© Tina Messing

Även publicerad i Stockholm City 29 november 2002